

Smink: Somogyvári Dóra, haj: Vörös Zsuzsanna, styling: Domán Melinda; Férfi ruhák: TATUUM (Mammut II.), férfi cipő: CCC Shoes, csikos női ruha: TATUUM (Mammut II.)

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
KÉPMÁS

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

TRILL-SZÜCS BÉRLET

Szücs Nelli és *Trill Zsolt* beregszászi színészekként indultak útnak, hogy meghódítsák a magyar színpadot és életüket is összekössék. Most mindketten a Nemzeti Színház tagjai. Ahogy mondják, nem szerepelnek címlapokon, nem ez a hivatásuk. Férj és feleség egymással évődve, barátságos érdeklődéssel mozog a műtermi lámpák fényében, ebben a félig ismerős, félszínpadi közegben, ahol önmagukat kell játszani. Zsolt mindenkit elszórakoztat fanyar humorával, de a legjobb közönsége sok év házasság után is Nelli, aki nagyokat kacag a poénjain. Azt mondják, ez a jó párkapcsolat egyik titka.

◆ – **Zsolt, a kicsit melankolikus, néha szarkasztikus humorod nagyon más, mint Nelli lendületes vidámsága.**

Zsolt: Igen, Nelli mindig bátorít azzal, hogy nevet a vicceimen. Egyébként nem tartom magam borúlátónak, de az igaz, hogy sötétebben látom a jövőt, mint ő – de soha nem a megtörtént dolgokon töprengek, mert azok már megestek, nincs rajtuk mit keseregni. Ez szerintem elsősorban genetika, anyutól hozom, aki talán túlzottan aggódó típus.

– **Az interjúkban általában elég szűkszavú vagy, kivéve, amikor a családdról, a nagyapádról mesélsz – arról, hogyan hurcolták el őt egyik napról a másikra a kommunista Szovjetunióban. Ha egy család ennyi megpróbáltatáson megy keresztül, a humor egyfajta túlélési stratégia is?**

Zsolt: Persze, hiszen sírni már nem lehet, csak valami fanyar humorral lehet őket emlegetni. Gondolni rájuk muszáj, hiszen ez visz minket előre: a tudat, hogy ennyi szenvedés után mégiscsak megmaradt a családuknk.

Nelli: Én azt látom, hogy eső után mindig süt a nap. Ha például készíték egy fotót, azon sincs csak sötét, az árnyék mögött mindig ott a fény, hisz anélkül mindkettő értelmezhetetlen. A feladatokat meg kell oldani, még ha olykor elviselhetetlennek tűnő nehézségként borulnak is ránk. Végző soron attól leszünk boldogok, ha meg tudunk oldani valamit.

Piros pulóver : WEEKEND MAX MARA (1051 Budapest, Dorottya u. 3.)

AZ ÉLETBEN MINDENEN CSAK SZERETETTEL LEHET JAVÍTANI.

(NELLI)

– Zsolt az előbb azzal dicsekedett, hogy az ő felesége mindennap főz. Nelli, te otthonról hoztad ezt a gondoskodó mintát?

Nelli: Igen, és remélem, a gyerekeim is ezt viszik tovább – legalábbis a lányom, mert ha a fiam elvárja ezt a párjától, nem biztos, hogy a menyem szeretni fog. Én nagyon élvezem ezt, soha nem panaszkodtam, hogy miért születtem nőnek. Elfogadtam, ahogy minden mást, például a külsőmet is, gyerekkorom óta teltkarcsú alkat vagyok, de sosem vágytam rá, hogy vékony legyek. Édesanyámat, aki Oroszországból származik, soha nem hallottam panaszkodni. Apukám elhozta őt Kárpátaljára, ott megtanult magyarul beszélni, írni, olvasni, megfőzni a magyar ételeket. Sajnos már nem él, de az a gazdagság, amit tőle kaptam, amit mindketten a szüleinktől kaptunk, mindennél többet ér. Ez az, amit a puttonyunkba kell pakolni. A hitünk, az értékrendünk a kincsünk.

Zsolt: Nagyon hálás vagyok azért, hogy a gyerekeink is mindig szívesen jönnek velünk, amikor hazautazunk Beregszászba. Elfogadják és szeretik a kereteket, amelyek közt élünk, természetes számukra, hogy az ünnepeket is mindig ott töltjük.

– A lányotok oroszul is tud...

Nelli: Igen, bár az igazság az, hogy kicsi kora óta hallott édesanyámtól orosz szót, ám sokáig nem akart úgy megszólalni. Aztán nemrég látott egy orosz előadást, és kérte, kerítsek neki egy tanárt.

– Szóval a színpad valamiképp őt is a hatalmába kerítette. Mit jelent nektek a színház?

Nelli: Mindent.

Zsolt: Ezzel kelünk, ezzel fekszünk. Ugyanakkor a színház nyitottá tesz minket. Nem túlzás, hogy hozzánk bárki bármikor bekopoghat.

– A színházi világ nem egy zárt közösség, amely mindent meg tud adni, vagy legalábbis mindennek az illúzióját, amit a kinti világ adhat?

Zsolt: A színházat így is, úgy is állandóan magamban hordozom, de szükséges az átjárás, hisz onnan hozom a színházba az életet, az embereknek pedig a színházra van szükségük. Így aztán akárkivel leállok beszélgetni, 15 perc múlva már hívom valamelyik előadásra.

Nelli: Ha valakivel megismerkedünk és beszélgetünk, valahogy mindig a színházhoz lyukadunk ki. Mert ami nekünk jó, azt másoknak is át akarjuk adni. Debrecenben már Trill–Szűcs bérletként emlegették a mániánkat. Rengeteg embert agitáltunk, hogy „gyertek, ez a ti színházatok, mi csak bekerültünk ide, de ti itthon vagytok!”.

Zsolt: Valójában kevesen járnak színházba, van egy elkötelezett közönség, aki rendszeres látogató. De erre a magra az is jellemző, hogy sokszor csak bizonyos színházakhoz ragaszkodik. Egy jelentős részük azt hirdeti magáról, hogy nyitott, pedig rettenetesen zárt, mert csak egyfélélt hajlandó nézni. Néha még hangoztatja is, hogy na, oda aztán be nem teszi a lábát.

– Talán attól félnek, hogy megcáfolja az előfeltevéseiket, amit ott látnak...

Zsolt: Pontosan. A legveszélyesebb az, aki teljesen kizár bizonyos helyeket, és ha ez a gőg még műveltséggel is párosult, az a legrombolóbb, mert a környezetével is el tudja hitetni, hogy neki van igaza. Olcsóbban kellene adni a jegyeket is, hogy minden réteg mindenféle előadást elérhessen.

Nelli: Ezért nagyon, jó, hogy a Nemzetiben vannak olcsó, sőt ingyenes előadások. Persze a fanyalgók azt mondják erre, hogy mert nincs néző. Ez nem igaz, mert Vidnyánszky Attila ezt nem itt és nem most találta ki, hanem már régen, Beregszászban is hirdette, hogy ingyen kell adni a színházat.

Zsolt: Mindenkit bátorítanék, hogy ne csak papoljon a nyitottságról. Persze tudom, hogy nehéz.

– És ha rossz darabot láttok?

Zsolt: Olyankor az az első kérdés, amit felteszek magamnak: lehet, hogy én nem értem, vagy valamiért nem állnak rá az érzékszerveim? De valójában minden előadás hasznos.

Nelli: Mi mindenféle színházba elmegyünk, az ember nem tapicskolhat a saját pocsolójában. Én is alapvetően önkritikusan állok hozzá: lehet, hogy valamiért nem tudok sírni, vagy nem tudok már nevetni?

Lehet, hogy túl magas a mércém? Hogy már csak szakmai szemmel tudom nézni? Egyszer egy hosszabb ilyen időszak után Moszkvában láttam olyan előadásokat, hogy újra nézőnek érezhettem magam – és akkor már tudtam, hogy nem feltétlenül velem volt a baj.

– A színészek általában keveslik a szereplehetőségeket, ezért elvállalnak olyasmit is, ami esetleg nem elég színvonalas vagy épp hozzájuk nem passzol. Ti hogy vagytok ezzel?

Nelli: Én nem tudok úgy kimenni a színpadra, hogy ne szeressem, amit csinálok. Mert akkor még rosszabb lesz. Nincs mese, meg kell szeretni, csak így tudsz javítani rajta. Az életben mindenben csak szeretettel lehet javítani. Persze nem magamat kell szeretni a színpadon, hanem a színpadot magamban. Végighordani és megszülni valamit. Én nem vállalok el egy bizonyos minőségű sorozatokban szerepet, meghatároztam magamnak egy szintet, ami alá nem akarok menni, inkább akkor kevésbé ismerjenek.

– Ezt meg is beszéltétek egymással?

Zsolt: Igen. De azért sorozat és sorozat között is van különbség, mert jó rendezők készítenek komoly sorozatokat; itt a napi „pikk-pakk összerakjuk” műfajról van szó, amelynek a készítői – azzal a jelszóval, hogy ez kell az embereknek – tudatosan lenyomják a színvonalat.

Nelli: Nekünk is kell a pénz, hisz van két gyermekünk, és be kell fejeznünk a házunkat, de elhatároztuk, hogy nem vállalunk el reklámokat vagy főzős műsorokat sem. Ne azonosítsanak ezzel, mert akkor elveszíthetem a hitelemet a színpadon.

– Érzitek is ennek a döntésnek az előnyét?

Zsolt: Most a Nemzeti Színházhoz tartozunk, ez felelősség is, és ad egy biztonságot is. Ebben az élet helyzetben ennek a rendszernek a keretei között kell gondolkodnunk. Lehetnénk olyan életszituációban, hogy ez keményebb dilemma, de az az igazság, hogy már Beregszászban sem vállaltunk el ilyesmit, amikor még senki nem ismert minket.

– Sokszor nagyon át kell alakulni egy-egy szerephez. Ilyenkor észreveszitek egymáson, hogy dolgozik a másikban egy-egy színpadri karakter?

Zsolt: Biztosan megváltoztat, hiszen ott csörgedezik bennünk a szerep, akár éveken keresztül is. A próbafolyamat alatt nyilván egészen másképp viselkedünk, miközben kitalálunk dolgokat, és próbálgatjuk, hogy működnek-e. **Nelli:** Hogyne formálna, hisz butaság lenne, ha nem tanulnánk a szerepeinkből. Gyakran azon kapom magam, hogy rádöbbenek, egy-egy szituációban másképp viselkedhettem volna a saját életemben is. Próbálunk az emberi lelken változtatni, akkor hát magamat sem hagyhatom ki, hiszen, ha én lothatnék, csalhatnék, elmenekülhetnék a konfliktusok elől, akkor hazudnék a színpadon.

– Az önálló ested kapcsán hallottam, hogy Fedák Sári például jóval több volt számodra, mint színpadri szerep.

Nelli: Egy hatalmas egyéniség volt, ő is beregszászi színész, abban az épületben lépett föl először, ahol ma a színház van. Próbáltam megmutatni, hogy a politikai rendszerek mennyi embert tettek tönkre, bélyegeztek meg, mennyien haltak meg ezzel a bélyeggel a fejükön.

MINDEN SZEREP EGY KÚTBA UGRÁS,
DE NEM TUDOD, MILYEN MÉLY,
ÉS VAN-E BENNE EGYÁLTALÁN VÍZ.
(ZSOLT)

Istenhez és a munkához fűződő kapcsolatát szerettem volna megmutatni. Persze, rá sem csak jól lehet mondani, de kire lehet csak jól? Ez a nő megszületett 1879-ben és 1955-ben halt meg. Ha csak a divatot nézzük, mennyit változott ebben az időszakban, a hatalmas század eleji ruháktól a miniszoknyáig! És eközben megtörtént az első világháború, Trianon, a kommunizmus... A két naplója átjárta a lelkeket.

Szeretnék talán valamiféle róla elnevezett díjat is... Beregszászon szobrot avattunk a tiszteletére, hiszen egy olyan primadonnáról, színésznőről beszélünk, aki nem csak magyar területen volt ismert, játszott Bécsben, Berlinben, Londonban, Párizsban, az Egyesült Államokban, de még egy utca vagy tábla sem őrzi a nevét. Ezzel szemben vannak olyan színészeink, akiknek esetleg még vér is tapad a kezükhöz, mégis hatalmas tisztelet övezi őket. Honthy Hannáról például fantasztikus emberként beszélünk, holott kétméteres körön belül nem lehetett az aurájához közel menni; Fedák Sári miatta nem léphetett színpadra, mert fölment a minisztériumba, hogy akkor ő visszaadja a díjait, ha engedik játszani. Mindezt azért, mert 1944-ben Fedák Sári kiállt a háború folytatása mellett. Sokszor mondják nekem a fiatalok, hogy őket már nem érdekli a szocializmus, az régen volt. Mondom erre: ez nagy baj, hogy nem akarod tudni, mi volt tegnap. Akkor miből akarsz tanulni?

– A színház igazságos világ?

Zsolt: Nem, hisz a színház a társadalom lenyomata. A tehetségnek persze nagyon nagy ereje van, és ha van egy jó vezető, akkor működik az igazság is. Ez az, ami felülírhat mindent.

A HITÜNK, AZ ÉRTÉKRENDÜNK A KINGCSÜNK.

(NELLI)

– És a tehetséget nem lehet rosszra használni?

Nelli: Dehogynem.

Zsolt: Használják is. Manipulálnak vele.

Nelli: Az a jó előadás, amikor mindenki hozzáteszi a magáét, és mindenkiben kiteljesedik a saját értelmezése, még akkor is, ha a rendező azt nem tervezte bele a darabba. Abban a két órában csak az van, ami a színpadon történik és a nézőben létrejön.

– Zsolt, neked van ilyen kedves szereped, mint Nelinek Fedák Sári?

Zsolt: Ilyen szinten nincs, de a Fedák Sári-est más műfaj, olyan, mint egy dokumentumfilm, nem mások által megírt gondolatok, nem lehet felnagyítani vagy lekicsinyíteni. De ha nem is érzek ennyire magaménak egy-egy szerepet, hónapokon keresztül keresem és meg kell találnom magam benne.

Nelli: Ha te szeretsz valamit, akkor nem a kisujjadból rázod ki, hanem meghalsz a színpadon. Amikor Zsoltinak nagyobb szerepe van, tudom, hogy hagyni kell. Én másképp dolgozom, mert főzni kell, mosni, egy nőnek tudni kell ezek mellett is odafigyelni. Megtalálom az időt éjszaka, a villamoson, otthon.

– A gyerekek nem nehezményezik, hogy fejben nem mindig vagy ott?

Nelli: Mindennap meg kell találni a tíz percek reggeli vagy vacsora közben, telefonon vagy személyesen, amikor csak rájuk figyelek; még ha veszekszünk is, de meg akarjuk oldani a problémákat. Most már megértik, hogy ez a munkánk, és csak azt kívánom nekik, hogy ők is úgy szeressék majd a munkájukat, mint mi.

– Előadás után siettek haza és igyekeztek kilépni a színpad világából?

Zsolt: Az ember nagyon felébred az előadás végére, hiába van este.

Nelli: Ha együtt játszunk, akkor a kocsiban hazafelé is arról beszélünk, mi volt a rossz, mit lehetne másképp, sokszor haza is visszük a darabot. Érdekes, mostanában több darabban vagyunk mind a ketten, az Álomgyárban is együtt játszottunk, és egy grúz rendezővel együtt csináltuk a Tartuffe-öt. Most a Cseresznyés kert bemutatójára készülünk.

EGY-EGY SZEREP ÉVEKIG CSÖRGEDEZIK BENNÜNK.

(ZSOLT)

– Ilyenkor nem fordul elő, hogy „túlszaladtok” a többiek, mert otthon is erről beszéltek, és már mást gondoltok a karakterről, a darabról, mint az előző próbán? Végül is van egy csapat, amelyben két ember jobban összekacsint...

Nelli: De, és ez baj is.

Zsolt: Nehezen fogadják el, hogy mi azonnal mondjuk, hogyan látjuk az adott jelenetet.

Nelli: Persze, és megkapjuk, hogy „ti mit okoskodtok”. Mennek a pletykák is – de hát a színház nem egy steril közeg, a társadalom szelete. Sőt, ez a féltékenység-téma még erősebb is.

– Mit tudtok tenni a pletyka ellen?

Nelli: Semmit. Ha te tiszta vagy, nem kell mindent megmagyaráznod, tovább kell menned, egyszer majd úgyis kiderül. Magadban kell biztosnak lenned.

Zsolt: Nem egyszerű munkahely a színház, mert ott muszáj megnyílnod a próbák alatt vagy az előadáson. És az emberek ilyenkor sebezhetővé válnak. A színházban nagyon nagy kincs a bizalom.

– Ezt a bizalmat hogy lehet építeni?

Nelli: Én nem hiszek a büfés barátságban, nem kell, hogy puszijajtások legyünk és vendégségbe járjunk egymáshoz, nem kell azt mondani, hogy te milyen jó voltál a tegnapi előadáson, ha ez nem igaz. Tudnunk kell viselkedni, de inkább legyen egy nagy veszekedés, és épüljön valami jó, mint hogy alakoskodjunk az állóvízben.

– Nem volt nehéz a határon túlról, esetleg egy más színházi kultúrából Magyarországra jönni?

Zsolt: Mindenütt színházat kell csinálni, ez feszültséggel jár itt is, ott is. Az a nehéz, hogy ahogy megy előre az élet, meg tudjuk-e csinálni, azt, amit fiatalon. Mert minden szerep egy kútba ugrás, de nem tudod, milyen mély, és van-e benne egyáltalán víz.

– Ez csak a saját elvárásaid miatt nehezebb?

Zsolt: Az a nehéz, hogy meg merem-e tenni újra, egy idegen helyen, egy idegen rendezővel.

– Mert már van vesztenivalód?

Nelli: Az ember azon aggódik, hogy a tehetség ne hagyja el, hogy ne a nevem miatt fogadjanak el. Hogy megmaradjon bennem az alázat ötven- vagy hatvanévesen is... ezt jelenti ugrani. Hogy érezz magadban erőt egy új vonatra is felülni, a fiatalokkal együtt.

Zsolt: Meddig lesz agyad a szövegtanuláshoz, hány évet ad a Jóisten?

Nelli: Nekem most problémám volt a csípőmmel, és amikor az orvos látott a Fodrásznőknben, szólt Zsoltinak, hogy ne hagyjon engem ugrálni. De ezt nem lehet csak testtel együtt csinálni.

– Azt hiszem, talán mindenkinek van hasonló félelme a saját szakmájával kapcsolatban; de ez a hátralépés is egy megoldandó akadály, nem?

Zsolt: Minden napnak, évnél, évtizednek megvan a maga feladata.

Nelli: Igen, ehhez is fel kell nőni és más utakat találni a folytatáshoz. Az ember életében rengeteg feladat van, de színház ide vagy oda, a legnagyobb vizsga a Jóisten előtt mégis a gyermekeid lesznek: az, hogy őket milyennek nevelted.

Pár nap múlva Zsolt igazán meglep a telefonban: „Akkor szerdán és csütörtökön Fodrásznő. Várjuk a stábot!”

A fotózás után búcsúzkodó művészekről gyakran hangzik el udvarias meghívás az előadásokra, de Zsolt személyesen jött elénk a művészbejáróhoz, részesei lehettünk a tapsrend utáni perceknek Nelli öltözőjében és aztán egy jó beszélgetésnek is a büfében. A kepmas.hu Híresztelő rovatában ízelítőt láthatnak mindebből, de az előadást érdemes személyesen megnézni. ♦